

NUORET KONKARIT

TEKSTI: TERRY ZULYNIK

KUVAT: DAVE SANDFORD/IIHF/HHOF

Daniel ja Henrik Sedin ovat nyt, 23-vuotiaina, jo neljän NHL-kauden parkkiinnuttamia kiekkoammattilaisia. Tällä kaudella he tekivät uudet piste-ennätöksensä. Ehkä heitä ei vielä kannatakaan unohtaa?

22.3.2004 – Takana oli tappiot Columbukselle ja Chicagolle, NHL:n huonoimmille joukkueille vielä. Kaikki tiesivät, että edessä olisi rankat harjoitukset – ja he olivat oikeassa.

Kaukalossa oli liian hiljaista, huulenhaitto ja kujeilu loistivat poissaolollaan. Jäällä oli selvästi Todd Bertuzzin päällekkäisyyden jälkiseurauksena mykistämä ja tainnuttava joukkue. Bertuzzi tyrmäsi Colorado Avalanchen muutama viikko aikaisemmin, tunnetuin seurauksin. Moorelta murtui niskanihka, kun hän kaatui Bertuzzin takaapäin tulleen lyönnin voimasta jäähän ja sai kaiken huipuksi päälleen reilun satakiloisen Bertuzzin ja pari muuta pelaajaa. Bertuzzi sai pelikiellon kauden loppuun saakka.

Vancouver Canucks, joka vielä pari viikkoa aikaisemmin taisteli Läntisen

konferenssin voitosta, jäi pariksi viikoksi mediamyrskyyn ja kaukalon ulkopuoliset tapahtumat murensivat joukkueen pelaajien keskittymisen. Vielä kaksi viikkoa aikaisemmin Canucks oli ollut enemmän kuin vahva ehdokas jopa Stanley Cup –voittajaksi. Nyt jäällä on murtunut joukkue, joka nuolee haavojaan, parantelee loukkaantumisiaan ja yrittää kaikin keinoin pitää itseluottamusta nakertavat epäilyt loitolla.

Siellä jossakin, keskellä kaikkea kohua, kaikkea hälinää, kaikkea järkytystä, ovat Daniel ja Henrik Sedin, joiden tasaisen varma peli oli Canucksin valopilkkuja kaudella 2003–04.

Vancouver Canucksin toimitusjohtaja Brian Burke vaihtoi Bryan McCaben ja seuraavan vuoden ykköskierroksen varausvuoron saadakseen Daniel ja Henrik

Sedinin samaan NHL-joukkueeseen. Burke oli valmis maksamaan Sedineistä aika kalliin hinnan – ja mies tunnetaan kovana tinkijänä.

Ajatuskin siitä, että Burke edes harkitsi kauppooj saadakseen molemmat Sedinit sai asiantuntijat ymmärtämään, että kyse oli kovista pelimiehistä. Pitää muistaa, että samainen toimitusjohtaja Burke pakotti Peter Schafferin pelaamaan SM-liigassa yhden kauden, koska ei halunnut suostua 150 000 dollarin palkankorotukseen. Sama Burke kauppasi ensin pois rooli-pelaajana tunnetun Trent Klattin ja kun tiedotusvälineet arvostelivat häntä siitä, hän piti pintansa ja kertoi tarjonneensa Klattille kyydin lentokentälle.

Burke venyi siis käsittämättömän pitkälle saadakseen punatukkaiset ruotsalais-kaksoiset joukkueeseensa.

Vaikka Sedinit olisivat voineet pelata Vancouverissa jo kaudella 1999–00, he päättivät pelata vielä yhden kauden Elitserienin MoDossa ja siirtyivät NHL:ään »vasta« 19-vuotiaina.

Ruotsin kausi kasvatti veljeksiä niin fyysisesti kuin henkisesti, mutta vaikka kausi teki Sedineille kaiken kaikkiaan hyvää, se saattoi samalla nostaa NHL-odotuksia entisestäänkin. Heidän odotettiin olevan heti valmiita NHL-pelaajia.

Uutuuden viehäytys ja adrenaliini siivittätkin heitä ensimmäiset 20 ottelua. Sitten sarjan rankkuus (Canucks pelasi yhdessä vaiheessa 24 ottelua 53 päivässä) ja matkustaminen tekivät tehtävänsä. Tiedotusvälineet olivat Sedinien kimpussa jatkuvasti ja hyvin nuorukaiset jaksoivatkin jakaa kommentteja kehuja liigaa, seuraansa, Vancouverin kaupunkia ja Kanadaa. He keräsivät odotettua enemmän tehopisteitäkin.

Danielille merkittiin tulokaskaudella 34 tehopistettä 75 ottelussa. Hän ylitti myös 20 maalin rajapyykin, mitä on pidettävä hienona saavutuksena tulokkaalta. Henrikin saldo oli 29 tehopistettä. Vancouverin asukkaat halusivat kipeästi voittavan joukkueen ja tähtipelaajia, joten Sedineiltä odotettiin enemmän.

DANIEL VERTAILEE Elitserienin ja NHL:n eroja.

»Ensimmäisellä kaudella vaikeinta oli pieneen kaukaloon tottuminen. Pelaajien taso on hyvin korkea, kaikki ovat isokokoisempia kuin Elitserienissä, ja liikkuminen ja vapaan paikan löytäminen on vaikeampaa. Enää en huomaa sitä samalla tavalla, kun olemme olleet täällä neljä kautta, mutta muistan ajatelleeni, että hyökkäysalue oli paljon pienempi. Puolustajat ovat isoja

»SEDINIT OVAT RUUMIINRAKENTEELTAAN JA PELITYYLILTÄÄN LÄHEMPÄNÄ PERIKANADALAISTA PELAAJAA. HE EIVÄT OLE SALAMANNOPEITA, HEIDÄN LÄMÄRINSÄ EIVÄT VENYTÄ VERKKOJA LAITAA SAAKKA, MUTTA HE OVAT LOISTAVAN MONIPUOLISIA.«

ja vahvoja ja maalille pääseminen on kovan työn takana. Nyt siihen on jo tottunut, eikä se enää haittaa meitä», hän kertoo. Hän ei myöskään ainakaan tunnusta pelityylinsä muuttuneen.

»Ei, me yritämme pelata niin kuin ennenkin. Alussa tulokset ehkä antoivat odottaa itseään, mutta tällä kaudella homma on toiminut erittäin hyvin«, hän sanoo.

Henrikin kehitys jatkui tasaisena kahdena seuraavanakin kautena ja hän nakutti kohtuulliset 36 ja 39 tehopistettä.

Daniel ei pystynyt ihan samaan. Häntä on pidetty kaksosista parempana ja tehokkaampana hyökkääjänä, joten vastustajat osasivat olla varuillaan hänen kanssaan. Toisella kaudellaan Daniel teki vain 9 maalia ja 32 tehopistettä, kolmannella 31 tehopistettä.

Vancouverin lehdet ja Canucksin kannattajat iloitsivat aina, kun Sedinit esittelivät edes häivähdyksiä siitä telepaattisesta yhteydestä, joka heidän välillään kuvitellaan olevan. Lehdet ja kannattajat olivat myös nopeita arvostelemaan seuraa, kun Sedineille annettiin näyttöpaikkoja, kuten kakkosylivoima-aikaa ja yleensäkin enemmän peliaikaa kuin tehokkaammille ja kokeneemmille pelaajille – vaikka he eivät saaneet mitään aikaan.

Tällä kaudella Sedineille ei tullut lama-kausia juuri ollenkaan. Henrikin mukaan kova työnteko on heidän salaisuutensa.

»Onhan täällä välillä ollut rankkaa, mutta kaikki pelaajat kokevat huonoja aikoja joskus. Me nousemme niistä samalla reseptillä kuin aina ennenkin, yrittämällä kovem-

min. Palataan perusasioihin, harjoitellaan pikkuasioita, kaivetaan kiekkoja laidoista ja parannetaan luistelua ja syöttöjä. Jos peli ei kulje, yleensä vika löytyy työntöestä. Se on ainoa tapa nousta takaisin omalle tasolle», hän sanoo.

CANUCKS ON NYT tehnyt perusharjoitteita 40 minuuttia. On aika siirtyä ylivoimapeleihin. Sitä harjoitellaan uudestaan, ja uudestaan, ja uudestaan. Pelaajat näyttävät yllättäen hermostuneilta, aivan kuin kyseessä olisi tärkeän ottelun jatkoaika. Syötöt karkailevat

ja laukaukset ovat huonoja. Pienikin virhe riittää siihen, että valmentaja Marc Crawford ampuu kiekon takaisin päätyyn tutun huudon saattelemana: »Uudestaan«!

On ilmeistä, että Sedinién puheet kovasta työnteosta eivät ole pelkkää sana-

**»JOS HENRIKILLÄ ON KIEKKO KULMASSA JA HALUAN
HÄNEN SYÖTTÄVÄN SEN MINULLE TAI TEKEVÄN JOTAIN
MUUTA, HUUDAN SEN YLENSÄ RUOTSIKSI – SE TULEE
VAISTOMAISESTI«. – DANIEL SEDIN**

helinä. On ilo katsella, kuinka Sedinit pakottavat omalla esimerkillään muutkin antamaan kaikkensa jopa epäsuositun luisteluosuuden aikana. On lähes mahdotonta erottaa, kumpi on kumpi, kun molemmilla on samanlaiset varusteetkin. »Me pelaamme samoilla varusteilla kuin Ruotsissakin. Meillä on sopimukset Jofan ja CCM:n kanssa – mutta pelaisimme niillä muutenkin«, Henrik sanoo.

Molemmat tuntuvat olevan hyvissä väleissä kaikkien pelaajien kanssa, mutta usein he hakeutuvat loppujen lopuksi maanmiestensä joukkoon. Vancouver on NHL:n ruotsalaisin joukkue. Siellä pelasi tällä kaudella seitsemän kolmen kruunun pelaajaa: Sedinit, Markus Näslund, Mattias Öhlund, Mats Lindgren, Johan Hedberg ja Magnus Arvedson.

»On ollut hienoa, että joukkueessa on ollut näin paljon ruotsalaisia. Useat heistä ovat olleet täällä pitkään tai he ovat pelanneet NHL:ssä pitkään ja tietävät, miten kaikki toimii. Olemme saaneet heiltä paljon hyviä neuvoja«, Daniel Sedin kertoo.

Daniel ja Henrik Sedinillä on siis toistensa lisäksi myös ruotsalainen tukiverkosto lähellä. He soittavat myös usein kotiin, puhuakseen jostain ihan muusta kuin jääkiekosta.

»Soitamme tietenkin vanhemmillemme ja kahdelle veljellemme usein. Yritämme

olla puhumatta jääkiekosta, kotiväen kanssa jutteleminen on hyvä tapa unohtaa kiekko hetkeksi«, he sanovat.

Vaikka Sedinit ovat nyt asuneet Vancouverissa neljä vuotta, ja vaikka heidän kielitaitonsa on parantunut suunnattomasti alkuajoista, Daniel sanoo heidän puhuvan kaukalossa ruotsia.

»Me puhumme ruotsia tietenkin keskenämme, ja kaukalossakin yleensä, mutta etenkin otteluissa. No, myös harjoituksissa. Jos Henrikillä on kiekko kulmassa ja haluan hänen syöttävän sen minulle tai tekevän jotain muuta, huudan sen yleensä ruotsiksi – se tulee vaistomaisesti«, hän sanoo.

Sedinien peli kulki parhaiten, kun ketjun kolmantena lenkkinä oli pelaaja, joka ymmärsi, mitä he huutelivat. Siis kolmas ruotsalainen, Magnus Arvedson. Hän loukkasi kuitenkin polvensa tammi-kuun lopussa ja hänen kautensa päättyi siihen. Hänen loukkaantumisensa oli eräs Sedinien takaiskuista tällä kaudella, sillä kolmen kruunun miehet löysivät toisensa hyvin. Canucks oli viimeinkin saanut myös loistavan kakkosketjun.

»Meistä oli hauskaa pelata Arvedsonin kanssa. Hän pelaa hyvää puolustuspeliä ja hän näkee pelin samalla tavalla kuin me. Ja onhan hän ruotsalainen! Me olemme pelanneet vaikka kuinka monen kaverin

kanssa, ja kaikkien kanssa on mennyt hyvin. En oikein osaa sanoa, minkälainen pelaaja ketjuumme oikein sopisi parhaiten. Juuri nyt pelaamme Geoff Sander-sonin kanssa. Hän on loistava pelaaja ja uskomattoman nopea. Alussa pelasimme Bertuzzin kanssa, ja hän puolestaan puolestaan iso ja vahva. Molemmat ovat hyviä ketjukavereita», Daniel sanoo.

CRAWFORD KUTSUU PELAAJAT luokseen kaukalon toiselle puolelle, kauemmas toimittajista. Pelaajat kerääntyvät hänen ympärilleen, nojailevat mailoihinsa, jotkut toinen polvi jäässä ja kuuntelevat tarkasti valmentajan joka sanaa. Sitten he liukuvat hiljalleen kohti vaihtoaitiota ja pukuhuonetta.

Toimittajat alkavat keräillä tavaroitaan, olettaen harjoitusten päättyneen. Canucksin tiedottaja saapuu kuitenkin paikalle ja kertoo pelaajien palaavan jälle lyhyen palaverin jälkeen. Palaveri pidetään suljetujen ovien takana.

Kaksi Zambonia kiertää kaukaloa ja puhdistaa jään. Toimittajille jää 13 minuuttia aikaa soitella tärkeitä puhelunsa.

Kaikki on helpompaa puhtaalla, liukkaalla jäällä, etenkin luistelu ja laukominen. Jää onkin puhdas ja liukas, mutta kiekot on jätetty koppiin. Pelaajat luistelevat ympäri kaukaloa, vastapäivään kuten kaikki joukkueet kaikissa maailman kaukaloissa aina, odottaen valmentajan vihellystä.

Crawford kaivaa pillin esiin ja viheltää. Pelaajat ottavat muutaman kiihdytysaskeleen ja liukuvat sitten, odottaen valmentajan seuraavaa vihellystä. He vaihtavat kiertosuuntaa muutaman minuutin päästä ja tekevät samaa luisteluharjoitusta toiset viisi minuuttia.

Sedinit ovat tilastojen valossa parantaneet vuosi vuodelta. On vaikeaa arvioida tilannetta joukkueen ulkopuolelta, mutta näyttää siltä, että he ovat saavuttaneet myös joukkueovereidensa arvostuksen ja kunnioituksen.

»He ovat olleet hyviä pelaajia alkukhetistä lähtien«, toteaa Todd Bertuzzi, joka pelasi Sedinien kanssa heidän kahdella ensimmäisellä kaudellaan. »Odotukset heitä kohtaan ovat vain olleet niin korkeat, että en usko kenenkään pystyneen täyttämään niitä«.

Kaikilla korkealla varatuilla pelaajilla on kovat odotukset niskassaan. Heidän odotetaan kehittyvän nopeammin ja nousevan huipulle nopeammin – koska heidät on varattu ensimmäisten joukossa. Sedinitkin joutuvat joka päivä vastaamaan huippuvarauksille varattuihin odotuksiin.

Sen lisäksi heidän pitää elää ruotsalaispelaajista elävien ennakkoluulojen kanssa. Kanadassa ruotsalaisia pidetään hyvinä luistelijoina, huippunopeina ja heidän oletetaan pystyvän lennättämään kiekon vaikka neulansilmästä, kuten Canucksien 1980-luvun supertähti Thomas Gradin tai Montreal Canadiensin taskuraketti Mats Näslund aikoinaan.

Nyt pitää muistaa, että Sedinit ovat ruumiinrakenteeltaan ja pelityyliltään lähempänä perikanadalaista pelaajaa. Ei, he eivät ole salamannopeita, heidän lämärinsä eivät venytä verkkoja laitaa saakka, mutta he ovat loistavan monipuolisia ja harva Canucksissa viime vuosina pelannut pelaaja menee heidän edelleen siinä roolissa.

He pelaavat hyvää puolustuspeleä ja valmennusjohto antaakin heille paljon peliaikaa pelin ratkaisuhetkillä. Kun Canucksin kaikkien aikojen paras pistemies, Trevor Linden, pelasi Sedinien kanssa hän

sanoi, että he ovat »aliarvostettuja«. Hän viittasi kaikkiin niihin pikkuasioihin, jotka Sedinit tekevät täydellisesti. Vancouver Canucks lähtee suosikkina pudotuspeleihin ja kyynisimpien epäilijöidenkin on pakko muuttaa ajatuksiaan Sedineistä.

Kovan työn lisäksi Danielilla on NHL:stä haaveileville pelaajille toinenkin vinkki: »Muista aina olla oma itsesi. Älä muuta tyyliäsi kenenkään takia. Siksihän he ovat sinut tänne halunneet... he pitivät näkemästä ja haluavat juuri sen pelaajan tänne«.

AIKAA ON MENNYT ehkä enemmän kuin odotettiin, mutta Sedinit ovat kehittyneet kaikilla niillä osa-alueilla, joista tiedotusvälineet heitä aluksi arvostelivat. Heidän luistelutaitoaan arvosteltiin ja nyt molemmat, mutta etenkin Daniel, ovat saaneet

jalkoihinsa uutta vauhtia. Sen ansiosta hän pääsee useammin läpiajoihin.

Hyvä esimerkki nähtiin, kun Mighty Ducksin Vitali Vishnevskin oli pakko kaataa hänet niin raa'asti, että Daniel sai rangaistuslaukauksen.

Sedinien maalintekotaitoaan arvosteltiin, mutta Daniel teki silti tällä kaudella 18 maalia, eivätkä aivan puukätiset pelaajat tee neljää maalia yhdessä ottelussa, kuten hän teki Detroitia vastaan tällä kaudella. Pitää myös muistaa, että Danielin maaleista vain yksi tuli ylivoimalla.

Molemmat tekivät myös uudet pisteenätyksensä: Daniel 54 tehopistettä ja Henrik 42.

Eräs asia on unohtunut melkein kokonaan: Sedinien luotettavuus. Molemmat pelaavat säännölliset vaihdot Vancouverin kakkoskentässä, viitisentoista minuuttia illassa, pääasiassa tasakentin.

Henrik on kaksosista tunnollisempi puolustuspäässä ja hänen plus/miinus -saldoonsa olikin loistava +23. Hänen edellään olivat Canucksin pelaajista ainoastaan koko liigan plus/miinus -ykkönen, Marik Mail (+35) ja Markus Näslund (+24).

Koko liigassa oli vain kymmenen hyökkääjää, joiden plus/miinus -tilasto oli parempi.

Danielin saldo oli +18, hyvä sekin.

Sedinit ovat myös kestäneet liigan rasitukset hyvin. Vuosien varrella vastustajat ovat alkaneet tarkkailla heitä vielä enemmän, mutta siitä huolimatta Henrik pelasi kaikissa Vancouverin otteluissa kah-

della ensimmäisellä kaudellaan ja on ollut sivussa vain kahdeksasta ottelusta neljän NHL-kautensa aikana. Daniel kärsi lievistä selkävaivoista, mutta hänkin on ollut sivussa ainoastaan 12 ottelusta samana aikana.

Seditin kestävät hyvin vertailun muihin samana vuonna varattuihin pelaajiin. Ensimmäisenä varattu Patrik Stefan pelasi viidennen NHL-kautensa. Hän ei ole ylittänyt 20 maalin rajaa kertaakaan, ja teki uuden piste-ennätyksensä (40) kaudella 2003–04. Pavel Brendl, heti Sedinien jälkeen varattu pelaaja, on pelannut vain 65 NHL-ottelua ja viidentenä varattu Tim Connelly on ollut sairastilalla koko kauden aivotärähdyksen aiheuttamien ongelmien vuoksi.

Ainoastaan Martin Havlat, joka varattiin samana vuonna kuin Seditin, sijalla 26, on ollut kaksosia tehokkaampi – ja hän on heitä vuotta vanhempi.

Daniel myöntää olevansa ainakin perillä siitä, kuinka muilla menee.

»Kyllä me aina välillä tutkimme, kuinka muilla [samana vuonna varatuilla] menee, mutta ei se ole meille kovin tärkeää«, hän sanoo.

Ei ole mitään syytä, miksi Sedineistä ei tulisi NHL:ssäkin tähtiä. Joidenkin asian tuntijoiden mukaan pelaajan uran kaaren näkee kolmannen kauden jälkeen, mutta ehkä toiset tarvitsevat pari kautta lisää.

Mattias Öhlundin mukaan vielä ei voi ennustaa, kuinka hyväksi Sedinin veljekset kehittyvät. Hän viittaa Markus Näslundiin, jonka ura ja tehopisteet lähtivät nousuun vasta, kun hänet oli kaupattu Vancouveriin, ja sielläkin vasta kolmannelle kaudella. Hän oli tuolloin jo 25-vuotias ja pelasi NHL:ssä viidettä kauttaan.

»Häneltä meni neljä viisi vuotta«, Öhlund sanoo. »Toiset tarvitsevat enem-

män sopeutumisaikaa. On suuri harppaus hypätä 50 ottelun liigasta rankkaan NHL:ään. Seditin kehittyvät vieläkin«, hän sanoo.

Fredrik Modin on toinen hyvä esimerkki pelaajasta, joka pääsi 50 tehopisteeseen vasta viidennellä kaudellaan. Hänkin pelasi silloin toisessa NHL-joukkueessaan. Tällä kaudella Modin teki 50 pistettä vasta toisen kerran urallaan. Olli Jokiseltakin meni viisi vuotta, ennen kuin hän teki läpimurtonsa (65 tehopistettä). Hänen piste-ennätyksensä ennen viime kautta oli 29. Jokinen on niinkään kaupattu jo pariin kertaan. Hänkin on Sedinejä vanhempi.

KIEKOT KAADETAAN TAAS JÄÄLLE – pelaajien helpotukseksi. Crawford karjuu ohjeita ja pelaajat ottavat paikkansa laidoilta. He harjoittelevat keskialueen avauksia ja harjoitteessa on kerrallaan mukana melkein koko joukkue. Maalivahditkin saavat kauan kaipaamiaan laukauksia.

Valmentajan vihellys tarjoaa pelaajille juomataunon.

Samalla kiekot lauotaan maaleihin, tiedossa on lisää luistelua. Pelaajat luistelevat kentällisittäin siniviivojen väliä, maitohappojen ansiosta jokainen kiihdytys on edellistä hitaampi, kunnes pelaajat ottavat vain muutaman terävän potkun ja liukuvat loppumatkan toiselle siniviivalle.

Valmentaja Crawford huutaa pelaajille, kannustaen heitä kuin kyseessä olisi tärkeä ottelu. »Viisi minuuttia peliaikaa«!

Pelaajat luistelevat viivojen väliä ja nojaavat mailoillaan polvisuojiiinsa, odottaen oman kentällisensä vuoroa

Vain Crawford tietää, kuinka kauan luisteluharjoitus kestää.

»Kaksi minuuttia... viimeinen minuutti... viimeinen vaihto!« Crawford

**»TOISET TARVITSEVAT ENEMMÄN SOPEUTUMISAIKAA.
ON SUURI HARPPAUS HYPÄTÄ 50 OTTELUN LIIGASTA
RANKKAAN NHL:ÄÄN. SEDINIT KEHITTYVÄT VIELÄKIN«.**
– **MATTIAS ÖHLUND**

kannustaa kutakin kentällistä viimeiseen pyrähdykseen.

Hän viheltää pilliin ja harjoitukset ovat päättyneet. Pelaajat liukuvat kentällä hetken aikaa, joku leikittelee kiekon kanssa, osa lähtee saman tien pukuhuoneeseen.

TAPAAAN HENRIK JA DANIEL SEDININ harjoitusten jälkeen. Ensimmäinen asia, joka heissä herättää huomiota, on heidän kokonsa. He ovat 188-senttisiä ja 90-kiloisia lihaskimppuja, joiden käsivarret ja niska tuovat mieleen tietyömaan ilmaporan käyttäjän. Canucksin käsiohjelman kuvissa hymyilevät teinikasvoiset pojat ovat kadonneet. Lyhyiden, punaisten hiusten alla olevat kasvot alkavat näyttää merkkejä NHL-elämästä. Danielin leuassa oleva arpi on muisto Doug Weightin poikittaisesta mailasta.

Kohteliaina poikina Sedinit vastailevat kysymyksiini aivan oikeilla klisheillä. Viimeinen kysymykseni ei ilmeisesti tule hetkeäkään liian aikaisin. »Kyllä, kaikki on hyvin«, he tekevät »kovasti töitä« ja »odottavat innolla pudotuspelejä«.

Ainoa asia, joka tuntuu herättävän mielenkiintoa, on Ruotsista puhuminen. Daniel ei usko, että Kanadaan sopeutumisella olisi merkitystä parantuneisiin otteisiin kaukalossa.

»En usko, sillä Kanada on hyvin paljon

Ruotsin kaltainen. Ihmiset ovat mukavia, ympäristö on hieno... ruoka on vähän erilaista, mutta onhan täällä Ikea, josta saamme ostettua ruotsalaista ruokaa«, hän sanoo ja molemmat nauravat tyytyväisinä vastaukseen. Jotenkin tuntuu, että sekään vastaus ei ollut pojille ihan uusi.

Aivan kuten suomalaispelaajatkin yleensä, ruotsalaiset NHL-pelaajat palaavat kotimaahansa uran päättymisen jälkeen. Niin Sedinitkin.

»Nyt tuntuu siltä, että muuttaisimme takaisin. Vaikka, en edes tiedä, kuinka kauan olemme täällä. On vaikea sanoa, miltä minusta tuntuu seitsemän kahdeksan kauden jälkeen. Muutama ruotsalaispelaaja on jäänyt Pohjois-Amerikkaan pysyvästi ja ymmärrän senkin. Ruotsalaiset rakastavat kuitenkin maataan ja he haluavat olla perhettään ja ystäviään lähellä«, Daniel sanoo.

Sedinien sopimukset päättyvät tähän kauteen. NHL:n mahdollinen työtaistelu on aiheuttanut sen, että sopimuksien uusiminen ei ole ihan kuumimmassa polttopisteessä, joten Sedinien tulevaisuus on siltä osin hämärän peitossa.

Varmaa on kuitenkin se, että kävi pudotuspeleissä miten tahansa, Vancouver Canucksin kannattaa pitää tiukasti kiinni punatukkaisista kaksosista. Heidän parhaat vuotensa ovat vielä edessä.

Peli jatkuu.